96. Jäders kyrka, Östra Rekarne hd.

Pl. 46. Pl. 7: B. 745.

Litteratur: B. 745; L. 981; J. Peringskiöld, Mon.; Österberg, Beskr. av Jäders socken och kyrka, 1872, s. 61, teckn. 14, ms; Dybeck, Runa fol. I, s. 89, II, s. 40.

Av Peringskiöld angives runstenen vara i sakristiedörren. Enl. Österberg upptogs den 1863 och restes på kyrkogården, där den står stödd mot tornets vägg.

Ämnet är granit. Höjden är 1,71 m, bredden nedtill längs den sneda kanten vid ormhuvudet är 72 cm, upptill längs slinglinjen 54 cm. Slingans bredd är 12 cm.

Inskriften har börjat på ormens stjärt, av vilken knorren finnes i behåll, men slingan är borta efter stenens hela vänstra sida och tills slingan krökt in på toppen, på vilken ordet **stain** står, men av **s** finns blott 4,5 cm nedifrån, av **t** finns större delen av staven nedifrån och spetsen av h. bistaven. I 13—17 **begli** äro prickarna fullt tydliga. Efter 18—22 **faþur** står 23—25 **sii**: och bistaven på 25 **i**, som borde vara **n**, har blivit avglömd.

Följande ord: :**buanta**: står på den ormstjärt, som korsar slingan och vars kropp, varav blott ett stycke är bevarat på stenens mittyta, innehållit inskriftens avslutning.

På andra sidan den korsande ormstjärten stå 32—34 **sif** framför ormens ögon, vilket ord avslutats av runor, som stå ovanpå övre slinglinjen och enligt B. 745 äro **uʀ**. Framför **uʀ** synas på övre slinglinjen ett par fåror med lutning som nedre staven och bistaven till ᚱ **r**, men dessa äro icke huggna och för obetydliga att uppmärksammas.

Av inskriftens avslutning på den mindre ormen finns blott början: :**han**:**uaʀ**:**fa-**, vilket L. 981 säkert riktigt uppfattar som: Han var faren med Ingvar.

Inskriften är följande:

Huvudslingan: -*st*ain : þansi : at : begli : faþur : sii : Korsande ormstjärt: :buanta: Framför ormhuvudet: :sif På dessa runors övre slinglinje: uʀ: På den lilla ormens kropp: :han:uar:fa-

Då ordet »sten» ristas **stain**, bör 13—17 **begli** vara fsv. **Bæghli*, i nom. sing. **Bæghliʀ*, vilket namn annars är obekant. Det gör intryck av ett ursprungligt öknamn och ansluter sig till *Bótólfr begla* Orkn, XII, vilket F. Jonsson, *Aarb.* 1907 s. 298 med tvekan sammanställer med no. *begla* »hindre, møde, stå i vejen for» (Aasen). Närstående är väl ock no. *bagla* »släpa, träla, fuska; gå l. falla sig motigt» (Aasen, Ross), se E. Hellquist, *Ark. f. nord. fil.* XIV, 5. F. Jónsson anför också sv. *begla* »stå och gapa» (Rietz), men enligt uttalet *beg*^{3}*la*^{2} Norberg, Västml. bör detta innehålla gammalt *ei* eller *i*.

Då hustruns namn är gen. **sifuʀ**, är det gen. till nom. **sifa** Sö. 14 Gåsinge, som där förslagsvis tolkats som *Sǣva* f. Gen. sing. -*uʀ* för -*u*, som är bekant från forngutn., förekommer stundom även annars i runinskrifter, t. ex. Sö. 348 Gerstadberg och torde vara efterbildning av gen. sing. i de starka fem.

Då början av sista satsen alldeles överensstämmer med den å Sö. 105 Högstena och Sö. 107 Balsta, har säkerligen ock slutet, liksom där, varit [**miþ** : **ikuari** :] »med Ingvar».

Översättning: — denna sten efter Bägler, sin fader, make till Säva. Han var faren (med Ingvar).